

fremkalde en saa almindelig Livlighed. Selv Inger havde trods al sin ydre Ro faaet røde Kinder af Iver.

Per, der ved mange Lejligheder kunde være saa stolt af sin Kone, ikke alene for hendes Skønheds Skyld, men ogsaa fordi hendes medfødte Takt og Smag hævede hende et Hoved op over hendes kvindelige Omgivelser, blev til Gengæld dybt forstemt, naar han saa hende sidde saa veltilpas i et Selskab som dette. Skønt hun selv gerne paastod det modsatte, følte hun sig i Virkeligheden fuldkommen hjemme mellem den Slags Folk. Først naar Sladderen førtes udenfor Ærbarhedens Grænser, trak hun sig tilbage i sig selv. Af den undertiden noget frie Tone, der var i Brug mellem de rimaltske Damer, naar de sad alene sammen, havde hun ikke ladet sig smitte. Med den Korrekthed i Væsen og Tænkemaade, der havde kendetegnet hende allerede i hendes Pige dage, lukkede hun ogsaa i sin Fruerstand Øjne og Øren for alt, hvad der kunde støde hendes kvindelige Finfølelse. Der var heri noget af den blombergske Farisæisme. Hvad hun ikke ønskede at vide, det hørte hun ikke. Hvad det faldt hende ubelejligt at tro paa, det troede hun ikke paa. Derfor kunde hun være Veninde baade med Apotekerens og Stationsforstanderens Frue, skønt det var en offentlig Hemmelighed, at den første var Kæreste med den sidstes Mand, og at de samti-